

I si contestem d'un en un tots els arguments que ens han presentat en contra l'emancipació del poble català?

written by Miquel Strubell | 11 de març de 2017

Des de la primera gran manifestació, el juliol de 2010, en protesta per la sentència del Tribunal Constitucional que va mutilar la llei orgànica aprovada pel Congrés de Diputats, el Senat espanyol i referendat pel poble de Catalunya el 2006, fins avui, hem assistit a una corrua de personatges de pràcticament tots els colors polítics, que han argumentat en contra de la independència de Catalunya. A diferència de, per exemple, la campanya del 9 de novembre de 2014 avui tenim acumulada una impressionant experiència que ens permet identificar cada argument, i comentar-lo serenament, desapassionadament, amb raons i explicacions.

Abans d'entrar-hi amb més detall, permeteu-me dir dues coses. Primera, és perfectament legítim ser contrari a la idea que Catalunya sigui un país lliure; i respecto els sentiments i les opinions dels altres. I segona, les veus cantants de la part contrària quasi mai s'ha fet la següent pregunta: per què una altíssima proporció de la població d'una part d'un país modern de l'Europa occidental se'n vol separar? Entre els intel·lectuals, només Suso de Toro, Ramón Cotarelo o Iñaki Gabilondo Pujol (se m'escapa algú?) semblen voler-ho entendre, amb simpatia. Sense que això signifiqui que, potser, preferirien que els catalans ens haguéssim volgut quedar dins d'Espanya.

Els previsibles arguments a favor de votar «No» en el

referèndum d'autodeterminació que el Govern o el Parlament decidiran convocar el mes de setembre, tenen a veure amb qüestions de **viabilitat econòmica**, les **pensions**, la **cohesió social** o la **identitat**.

Pel que fa al primer, el tema està més que superat (fins i tot Borrell ho reconeix!) i s'emmarca en treballs internacionals, com [*When Small is Beautiful*](#) de Jen Rae i Stian Westlake indiquen que els països petits (hi inclouen el País Basc, en tant que fiscalment lliure) tendeixen a ser més innovadors. Alberto Alesina i Enrico Spolaore, a *The Size of Nations*, [*afirmen*](#) (i tradueixo) «els dictadors solen suprimir la dissensió, regional o ètnica. Veuen els beneficis de la mida (i en fan seves molts); les democràcies són més conscients dels seus costos». Hipotitzen que la integració econòmica i la desintegració política vagin junts de la mà. I Adam Price i Ben Levinger al treball «[*The flotilla effect: Small economies through the eye of the storm*](#)» citen Paul-Henri Spaak: «Avui, Europa només consisteix a països petits. L'única distinció que queda és que alguns països ho entenen, i d'altres encara es neguen a reconèixer-ho». I remarquen que la flexibilitat de les economies més petites els dona grans avantatges, sobretot en temps de crisis. El tema de la viabilitat econòmica és un molt feble motiu per votar «No», tot i que encara queden les últimes veus que fan veure a crits que Catalunya pot ser «expulsada» de la Unió Europea!

La segona qüestió, les **pensions**, també ha estat liquidada per dos cantons. Primer, [*Rajoy*](#) va haver d'admetre una obvietat que fins aleshores molts negaven: que l'Estat espanyol està obligat a continuar pagant les pensions de cada treballador jubilat (de la nacionalitat que sigui, i visqui on visqui). Si més no, fins que es digni a arribar a un acord amb la Catalunya independent (que haurà deixat, és clar, de traspasar les cotitzacions dels treballadors al sistema espanyol de pensions). I segon, tothom és conscient que el fons de reserva del sistema espanyol de pensions s'està

exhaurint ràpidament; i sabem que hi ha a Catalunya una proporció més alta de cotitzadors en relació als pensionistes, la qual cosa ens permetrà un sistema de pensions més generós i segur.

Quant a la **cohesió social**, tothom recorda aquelles [declaracions visceral](#)s i vergonyoses d'Aznar en què es va atrevir a pronosticar que «Antes se romperá la unidad de Cataluña que la de España». És indubtable que hi ha hagut una campanya constant per intentar provocar entre els catalans reaccions violentes, o tergiversar els fets. Així, es va intentar interpretar una [agressió](#) a Pere Navarro (PSC) a Terrassa com un atac independentista; i una [baralla](#) recent entre indigents borratxos, un dels quals matà l'altre a ganivetades, ha estat també [atribuïda falsament](#) a una discussió sobre la independència. Però tret d'alguns [actes vandàlics](#) a seus de partits, la serenor i maduresa de la societat catalana són modèliques, i s'han evidenciat a totes les grans manifestacions a favor de la independència.

I pel que fa a qüestions de nacionalitat i **identitat**., tothom recorda les patètiques respostes de Rajoy a l'entrevista a [Onda Cero](#), en què es va mostrar totalment ignorant de les disposicions constitucionals al respecte. La independència de Catalunya no comportarà la pèrdua automàtica de la ciutadania espanyola de ningú, i per tant, tampoc la de la condició de ciutadà europeu.

En definitiva, totes les possibles raons objectives per votar «No» han quedat desmuntades. Només en queda la sentimental, una raó per a molts ben legítima, però també falsa: cap català vol «romper España», només canviar la seva forma geogràfica. Com ho va fer Portugal abans. I tan amics.